

ЦИРКУЛАР УПРАВИТЕЛНОГ СОВЈЕТА

свима карантинима, бреговском, алексиначком, мокрогорском, љубовићском, рачанском и радујевачком.

Поводом тим, што су до сада многи кујунџије из Турских предјела прелазили у земљу нашу, и овдје по народу нашем издјелица заната свог продавали при чему се више пута засвједочило, да су они под именом доброг и чистог сребра, рђаво и нечисто продавали, и тим народ наш варали, и да би предупредити ово злоупотребу његово, није пропусети Совјет ово и Његовој Свјетлости, милостивјешем Господару и Къазу нашему сообщити, с' тим покорњешим мњенијем своим, да се овакови *кујунџије* из Турски предјела, у напредак овако и не *пропуштају*.

Одобравајући Његова Светлост ово мњеније Совјета, височајшим предписанијем од 6 тек. о. и. В. № 3094 милостивјеше наложила му је, да се карантинима нашим налог изда, да у напредак овакове кујунџије из Турске у нашу страну доходеће, у карантин и не примају, нити у внутреност нашу пропуштају, да овакова злоупотребу, на штету народа нашега чине.

Објављујући дакле ову височајшу наредбу Његове Свјетлости, карантину, препоручује му, да му наставленије ово за правило служи, по чему ће се он у напредак свагда и управљати имати.

№ 3665 А.

7. Августа 1837.
у Крагујевцу.

ЦИРКУЛАР УПРАВИТЕЛНОГ СОВЈЕТА

свима исправничествама.

Видећи Његова Свјетлост милостивјеши Къаз и Господар наш, да манастири наши од дана на дан све већма пропадају и батале се, потому, што у стању нису, полске послове своје сами радити а ни одгуд нужне у тому рукопомоћи немају, благовољела је по природној милости својој соборљиваније имати о светим домовима овим, и по тому височајше рјешити, да се *манастирима*, светим овим православније нашег споменицима, која су народу Србском у разна негодна времена прибјежишна били, и који су у најмучнија наша времена закон и вјеру нашу међу нама одржали и сохранили, *рукопомоћ* од народа нашег чини, у колико је год могуће.

Ова рукопомоћ да се састоји у давању посленика манастирима у време рада, од страпе надлежни нуријаша и то у колико се кад може, кад у святаци, кад себи вераде, кад мобом и кад како и колико, само тек, да се неостављају пронасти и падењу ови свети домова.

Ово рјешеније Његова Свјетлост имала је милост Совјету наложити, да он исто рјешеније средством исправничества по цјелому отечеству обнародује, и преко исти народ, а нарочито нуријаше манастирске к' давању нуждне помоћи манастирима у посленицима ободри, и истим исправничествама препоручи, да она у согласију са срезским старјешинама настоје, да се ова рукопомоћ манастирима чини.

Које височајше рјешеније саопшћивајући Совјет исправничеству препоручује му, да оно исто посредством срезских старјешина по окружију свом обзванити даде цјелому народу а нарочито нуријашима монастирским, с том препоруком да рукопомоћ у давању посленика монастирима дају, кад год могу с доказивањем, да ће они тим Богоугодно дјело чинити и пред Богом и пред свјетом, да су стари наши свагда и у свако време светим овим домовима помагали, на зашто неби и ми подражавали добром овом примјеру стари наши, а и да је вредно помагати им зато, једно што ове куће служе к солидарцији нашему Христијанскому а друго из благодарности Христијанске што је у време, кад се је закон и цјера наша погизати и затрти тела, у њима и из њи с највећим старанијем настојавало се, те се је православије цјере наше међу нама сохранило и одржало.

Овим и овим подобним увјешчаницама и толкованицама, нека исправничество и срезске старјешине постарају се да народ височајшу ову Његове Свјетлости жељу испуњује, и колико је кад могуће монастирима рукопомоћ даје.

№ 3866.

22. Августа 1837.

у Крагујевцу.

НАШЕМУ УПРАВИТЕЛНОМУ СОВЈЕТУ.

Путујући данас од Пожаревца к Свилајци, гдје смо била Богу благополучно прицјели, с највећим сажаленијем узпут, а и свуда куд смо год пролазили примјетили смо велико небреженије у пољском раду. Људи уместо да благовремено пољске послове извршују, летину своју сабирају, они ово са свим пренебрегавају и остављају да рана у пољу пропада, труне и прорашћује, а у мјесто овог одају се другим бојекаким безнослицама, кад је време за сабирање усева, они онда шљиве млате и куће, а нимало се о многоважнијим пољским пословима не старају, Примјетивши ово, увидили смо и то, да уредбе наше с постављенијем Економа никаквог до сад успјеха код људи причинило нијесу нити беду овим начиним причинити, но шта више изгубљеније времена Економима и трошак правителствени Азни, из које би се Економима за труде награђавати морали наносе

Поводом овим нашли смо се побуђени, цјело ово заведење *Економическо* сасвим *уничтожити* и друго средство к побољшанију пољскога рада употребити, које ће се поздије од нас издати, чега ради и препоручујемо Совјету, да одма уничтоженије ово свима исправничествама, а посредством исправничества и свим срезским старјешинама и економима обзвани, наложивши исправничествама, да сва у предмету овом економима и срезским старјешинама издана од нас настављенија и Дипломе одузму, ова, да сасвим уничтожена и више не-существојућа бити, објаве, и сва акта овако сакупљена Со-